

ԵԲԱԽԱՅԻԻՔ ԱՇԱԿԵՐՏԱՅ

ԽԱՅԱՅԻՔ ԵԱՆ ՈՒՍՈՒՄՆԱՐԱՆԻՆ ԱԶԳԻՍ ՀԱՅՈՅ

Ա. Ռ. Ա. Զ. Ա. Բ. Կ. Ո. Կ. Թ. Ի. Կ. Ե.

Որովհենու մեր ազգի շատ տեղ կարօն է քաջ վարժապետներու եւ դաստիարակներու, թնջ ընելու է որ այս կարութիւնը որբան կարելի է շուտով լցուի:

Ո՞ր եւ իցէ ազգի լուսաւորութեան եւ ուսումնական յառաջադիմութեանը պատճառը՝ նոյն ազգին քաջ եւ առատ դաստիարակներ ունենան է: Այս քաջ մակդիրը ե՞րբ պէտք է արդեօք տալ ո՞ր եւ իցէ դաստիարակի: — Դաստիարակի կամ ուսուցչի մը քաջ մակդիրը տալ պէտք է այն ատեն՝ երբ վառուած լինի նա ազգասիրական ոգով, իւր պաշտօնին ամենայն դժուարութիւնները ուրքի տակ առնու, եւ անձնական հանգըստութիւնը ազգին օգտին գոհէ: Վասն զի փիւրին քան չէ ուսեալ անձինք պատրաստել ազգին: Մտըկի համար չընէ երբէք դաստիարակութիւնը, — ինչպէս որ շատ դաստիարակաց սովորութիւնն է: Գաւազանէն աւելի իւր բարոյական ազգեցութիւնը բանեցընէ աշակերտաց վրայ. սաստիկ եռանդով սովորեցնէ տուած դասերը, եւ անով աշակերտին ուսման սէրը վառէ, եւ ուսման յարգը ձանչցընել տայ:

Եթէ ուշի ուշով նայիմք եւրոպացի ազգաց վրայ, կտեսնեմք որ նորա ի՞նչ գեղեցիկ հնարքներ բանեցուցած են իրենց ազգին հմուտ դաստիարակներ պատրաստելու համար, ո՞րքան ազատութիւններ տուեր են նոցա՝ որ կյօժարին ազգին դաստիարակ լինելու. քանի՛ տեսակի օրագիրներ կիրատարակեն, որպէս զի դասատուք հմտանան դասատութեան արիեստին, եւ դիւրին ոնով կատարեն իրենց պաշտօնը:

Մեր ազգին մեծամեծ կարօտութիւններէն մէկը քաջ դաստիարակաց սակաւութիւնն է. ուստի եւ ազգին մէջ ընթերցասիրութեան կրակին մարած լինելը, ընդհակառակն դեռ շատ տեղ տրգիտութեան խաւարին տիրապետելը ամենեւին զարմանք չէ: Եւ այս կարօտութեան պատճառը՝ ոչ այնչափ ուսումնականաց սակաւութիւնն է, որ

քան նոյն անձանց դաստիարակութեան վրայ ունեցած ցած համարութիւնը: Ամէնքը չեն հասկընար թէ դաստիարակ լինելը՝ եկեղեցականութենէն ետքը ամենէն գերազանց պաշտօնն է. ուստի եւ անոր պէտք եղած պատիւը չեն տար: Ինչպէս որ քանի մի կարօտութեանց պակասութիւնը, նոյնպէս եւ այս կարօտութիւնը լեցընողը ազգասիրութիւնը պիտի լինի: Ցրուեալ եւ յետամնաց ազգ մը՝ միայն ասով կրնայ ամենայն դժուարութեանց առջեւն առնուլ. եւ ինչպէս որ մեծատունը իւր փողը ազգին պիտի զոհէ, այսպէս եւ ուսեալը՝ դաստիարակ լինելով որդւոց ազգին:

Ապա ուրեմն հարկ է ամենայն ուսումնարանաց մէջ աշակերտաց սիրու վառել ոչ միայն ընդհանուր ազգասիրութեամբ, հապա մասնաւորապէս դաստիարակութեան վրայ սէր եւ համարում ունենալու. ասով միայն կարելի է յուսալ որ քաջ դաստիարակները բազմանան մեր ազգին մէջ:

Երկրորդ հնարքն այս է որ ազգային օրագրաց մէջ դաստիարակութեան վրայ ստէպ դրուին խրատական յօդուածներ:

Երրորդ հնարքն ալ այս՝ որ քաջ վարժապետաց եւ դաստիարակաց չափաւոր ռոժիկ եւ արժանաւոր վարձատրութիւն տրուի, որպէս զի նիւթական կենաց կարօտութեան վախովը ետ ըկենան այս հարկաւոր վիճակէն, եւ չեղունան իրենց դժուար պաշտօնը լաւ կատարելէն:

Ուր է թէ այս իմ տկար գրէս ելած քանի մը բազակերական խոսքերէն շարժէին շատ ուսեալ անձինք, եւ պէտք եղած համարումն առնուին վարժապետ կամ դաստիարակ լինելու պաշտօնին վրայ. որովհետեւ անով միայն կրնան ենել գիտուն եւ ազգասէր անձինք, եւ տգիտութեան թանկարամած խաւարը փարատել ազգիս մէջէն:

ՄԱՍԻՆ ՊԱՊԻՒԱՆ, ԹԷՌԻՊՈՒԱՅԻ
Ա. Ե Դաստիարակի.